

LBRIS

We know
books

Katja Frixte

Librăria
magică
a dorințelor

Puterea hamsterului Harry

Cu ilustrații
de Florentine Prechtel
Traducere de Andreea Ileana Pop

DPH
DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Cuprins

Gustaf, la vânătoare de ghemotoace de praf	7
Cel mai drăgălaș hamster din lume	27
Fantoma din clasă	47
Griji cu privire la Leo	64
Harry aplanează agitația	81
O idee destul de bună	99
Voci în noapte	115
Un hamster cu inimă mare	134
Și câștigătorul este	150

Gustaf. la vânătoare de ghemotoace de praf

— **B**ine ați venit la marea noastră acțiune de curățenie, a exclamat exuberantă doamna Eule¹ și a ținut deschisă ușa Librăriei magice a dorințelor, pentru Leo și pentru mine, ca să intrăm. Apoi ne-a dat fiecăruia dintre noi câte un pământ de praf și a arătat spre rafturi. Sunt multe de făcut, așa că hai să începem. Și, pentru când o să avem nevoie de ceva energizant în pauze, ne așteaptă câteva tarte gustoase, cu ciocolată.

— Micile energizante sunt foarte bune, șopti Leo și dădu din cap în direcția tejghelei. Acolo era o farfurie imensă cu aproximativ treizeci de tarte cu ciocolată. Cu toate acestea, nu aveam nicio îndoială că urmau să fie devorate până la ultima până la finalul zilei.

¹Se pronunță „Öile“ și înseamnă bufniță în limba germană (n.tr.).

Știam asta din experiență, pentru că doamna Eule cumpăra tarte cu ciocolată cu toate ocaziile posibile. Mi-am amintit de uriașul munte de ciocolată pe care îl pusese în fața mea și a Lenei, cea mai bună prietenă a mea, când a trebuit să ne luăm „la revedere“, acum câteva luni.

Pentru că părinții ei se despărțiseră, Lena locuia acum la o sută de kilometri distanță, într-un alt oraș. Din fericire, între timp l-am cunoscut pe Leo, căruia îi plăcea să citească la fel de mult cum îmi plăcea și mie și cu care petreceam mult timp în librărie.

– Dar ce mai așteptați? a întrebat doamna Eule.

Purta un șorț verde, așa cum mai văzusem doar la bunica mea, și avea părul blond legat într-un coc încurcat. Se învârtea fluierând prin magazin și apoi a făcut un pas mare și s-a urcat în vitrina magazinului. Acolo, unde erau în mod normal expuse cărțile și alte lucruri, era acum o găleată roșie cu apă. A scufundat o cârpă în ea și a început să șteargă fereastra cu mișcări hotărâte. Apa stropea în toate direcțiile.

– Pfiu, fir-ar, a sărit și pe mine! s-a enervat Gustaf, motanul tigrat gri cu negru al doamnei Eule. A sărit

din scaun și s-a adăpostit sub scara care se afla lângă tejghea.

– Doar știți că mi-e frică de apă, s-a tânguit el ofensat.

– Hei, Gustaf, astăzi nu este o zi pentru proastă dispoziție, i-a răspuns râzând doamna Eule. Soarele strălucește, Clara și Leo sunt aici și noi toți readucem frumoasa noastră librărie în formă. Ce ai zice să ne ajuți puțin?

Că puteam să înțeleg ce a spus Gustaf, motanul, nu mai era o surpriză. Până la urmă, *Librăria magică a dorințelor*, care aparținea doamnei Eule, nu era o librărie obișnuită. Nu numai că, la un moment dat, cărțile se deschideau și se închideau pe cont propriu, nu, mai exista și acest motan vorbitor numit Gustaf și mai era și domnul King, o oglindă înțeleaptă, veche, cu o ramă groasă, aurită. La întrebarea de ce lucrurile stăteau în felul acesta, de ce numai doamna Eule și cu mine puteam să îi auzim pe amândoi vorbind, nu găsisem încă un răspuns. Cu toate acestea, încetasem de mult timp să îi mai pun doamnei Eule întrebări în legătură cu acest lucru.

Leo se lăsă în genunchi și întinse mâna după Gustaf.

– Ei, haide, ieși afară de-acolo. Cred că coada ta stufoasă ar fi excelentă pentru șters praful.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, dar lui Gustaf nu i s-a părut că remarca a fost chiar așa amuzantă.

– Ha-ha, spuse el scurt. Foarte amuzant. În cazul în care nu știți deja, coada unei pisici nu este acolo pentru a fi folosită la curățat. Mă ajută să-mi mențin echilibrul în timp ce sar. Și vă arată vouă în ce stare mă aflu în acest moment.

– Știm asta chiar și fără să ne uităm la coada ta, a intervenit domnul King. Din fericire, ne ții mereu la curent cu sporovăiala ta neîntreruptă.

– Și de ce ar trebui să ajut eu la curățenie și nu această oglindă răutăcioasă? a întrebat Gustaf.

– Pentru că, spre deosebire de tine, eu nu am un pământuf stufos pe post de coadă, răspunse domnul King cu vocea lui răsunătoare.

– ACEASTA NU ESTE UN PĂMĂ...

Doamna Eule a aruncat cârpa în găleată, provocând un pleoscăit puternic, după care Gustaf a tăcut imediat.

– Vă rog! a spus ea.

Leo s-a uitat la mine cu o privire întrebătoare.

– Se ceartă din nou, am spus simplu și mi-am trecut pământuful peste rama aurită a domnului King, moment la care acesta a început să râdă zgomotos.

– Oprește-te! Acum! a strigat el. Mă gâdili!

– Oh, atunci înseamnă că va fi de două ori mai distractivă curățenia asta! am chicotit eu și i-am dat un ghiont lui Leo, făcându-i cu ochiul.

– Domnul King este gâdilicios!

Chiar dacă Leo nu-i putea auzi râsul, el a început, de asemenea, să șteargă suprafața netedă a domnului King cu pământul său de praf.

Domnul King a început să țipe:

– Ați înnebunit cu toții? Opriți-vă imediat!

Ajutooor! De ce nu mă ajută nimeni?

Hohotele de râs ale oglinzii îl scoaseră pe Gustaf de sub scară.

– Te avertizez, zise domnul King gâfâind. Dacă îți trece prin cap să participi și tu la asta, atunci nu voi putea garanta pentru nimic...

Gustaf se așeză în fața oglinzii și începu să dea din coadă înainte și înapoi.

– Văd câteva pete de praf pe rama ta aurită. Cu PĂMĂTUFUL meu stufos pe post de coadă cu siguranță le-aș putea îndepărta perfect.

– Iau înapoi tot ce am spus! strigă domnul King chicotind. Îți cer scuze! Dar, te rog, să nu începi și tu!

Am avut senzația că pământul de sub picioarele mele vibrează, atât de tare a râs domnul King.

M-am molipsit și eu imediat și apoi au început să râdă și Gustaf, doamna Eule și Leo. Aș fi putut să gâdil oglinda ore în șir, dar, când, la un moment dat, domnul King mai scotea doar o gâfâială patetică, ne-am oprit cu toții.

– Nu am avansat prea mult, a spus doamna Eule și a băgat repede o tartă cu ciocolată în gură. Dar cel puțin oglinda este sclipitor de curată.

– Sper că o astfel de procedură nu va fi necesară din nou prea curând, a răspuns domnul King, încă trăgându-și sufletul.

– Cel mai devreme într-un an de-acum încolo, l-a liniștit doamna Eule. Cu condiția să te ții departe de

amprente. Din păcate, unii clienți chiar nu acordă deloc atenție acestui aspect.

Oglinda oftă, în vreme ce Leo și cu mine ne-am întors, în sfârșit, la treabă.

– Există acolo în spate vreo două rafturi cu cărți care nu se vând așa bine, spuse doamna Eule, arătând spre colțul cu cărți de consiliere. Acolo sigur se ascund vreo câteva ghemotoace de praf. Aruncă tu o privire, Leo.

– Ghemotoacele sunt specialitatea mea! strigă Gustaf între timp. Starea lui de spirit era evident din nou bună. Pot să-l ajut pe Leo! *Un ghemotoc de jucat de dimineață aduce bucuria pe față*, a făcut el repede o rimă și l-a urmat pe Leo, care ducea scara la raft. Lui Gustaf îi plăcea foarte mult să facă rime și visa să publice, la un moment dat, o carte de poezii.

Între timp, eu am urcat cele trei trepte până la secțiunea de carte pentru copii. Nu erau doar rafturi arhipline de cărți acolo, ci și o galerie confortabilă deasupra, la care se putea ajunge pe o scară de frânghie. De multe ori, am petrecut zile întregi acolo sus, cufundându-mă într-una din cărțile pe care mi le alesese doamna Eule, dar astăzi trebuia să ajut mai întâi

la curățenie, promisesem asta și voiam să mă țin de cuvânt.

În timp ce priveam de-a lungul unui șir de cărți cu pământul de praf în mână, mi-am amintit de planul zăpăcit pe care l-am făcut cu Lena, cu câteva luni în urmă, ca să ne ascundem. Voiam, la acea vreme, să o împiedicăm pe Lena să se mute din oraș, dar lucrurile nu funcționaseră așa cum ne-am imaginat. Din păcate.

Îmi era încă teribil de dor de ea, dar vorbeam la telefon sau pe Skype aproape în fiecare seară și ne vizitam cât de des aveam ocazia. Și, dacă eram încă tristă, în ciuda acestor mijloace de comunicare disponibile, Leo, doamna Eule, Gustaf sau domnul King încercau să-mi distragă atenția.

– Trebuie să scoți mai întâi cărțile pentru a putea curăța pe dedesubtul lor așa cum trebuie, a strigat doamna Eule, smulgându-mă din gânduri.

Mi-am lăsat deoparte pământul, ca să pot folosi ambele mâini pentru a ridica o serie completă de cărți despre fotbal de pe raft. Din păcate, erau atât de multe volume în teanc încât câteva au căzut și, dintr-odată, o mulțime de mingi mici de fotbal s-au rostogolit pe podea.

– Oh, ce-ar fi să jucăm fotbal! a strigat Gustaf, care, evident, își pierduse brusc interesul pentru ghemotoacele de praf. Sunt un mare fan al echipei naționale suedeze de fotbal. Am putut chiar să învăț un truc sau două privindu-i. Și oftează fericit. Dacă voi mai ajunge vreodată în Suedia, voi urmări un meci. Și, bineînțeles, în timpul ăsta voi mânca chiftele suedeze sau melci cu scorțișoară.

Gustaf a simțit mereu o dragoste inexplicabilă pentru Suedia și a susținut întotdeauna că a fost numit după regele suedez Carl Gustaf.

Leo s-a lăsat puțin pe spate pentru a vedea ce se întâmpla cu mine în colțul cărților pentru copii. La vederea micilor mingi de fotbal, făcu ochii mari de surprindere și aproape căzu de pe scară. Știam, desigur, că mingiuțele se desprinseseră de copertile cărților și au luat-o singure la vale, dar eu nu găseam acest lucru neobișnuit. Astfel de lucruri se puteau întâmpla în *Librăria magică* a doamnei Eule. Dar toate acestea erau noi pentru Leo și, uneori, era îngrozit dacă, dintr-odată, se auzea o bufnitură dinspre raftul cu romane polițiste sau când se auzea cineva chicotind nebunește pe undeva, prin vreun colț.